

ת"פ 9685/10/19 - מדינת ישראל נגד ל' ע'

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 9685-10-19 מדינת ישראל נ' ע'
בפני כבוד השופטת ג'ויה סקפה שפירא

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ל' ע'

הנאשמת

ב"כ המאשימה: עו"ד דניאל שמשילשווילי, עו"ד בת-אל ויטלזון שרעבי

ב"כ הנאשמת: עו"ד מונא שיח

הכרעת דין

כללי

1. הנאשמת מואשמת בעבירת תקיפה לפי סעיף 379 לחוק העונשין התשל"ז-1977.

בכתב האישום נטען כי ס' ע'(להלן גם "המתלוננת") נשואה לב', אחיה של הנאשמת. ביום 16.8.19, בעת שהיו בביתם, ביקש ב' מס' שתכין לו אוכל, היא התמהמה ובשל כך הוא זרק לעברה צלחת זכוכית שפגעה בידה ולאחר מכן הכה אותה בידיו על ידיה, בחזה, בגבה וגרם לה לחבלות ולכאבים. בזמן שב' היכה את ס', הגיעה הנאשמת לביתם, קיללה את ס', חנקה אותה בצווארה והכתה אותה בפניה.

2. הנאשמת כפרה במיוחס לה בכתב האישום. הנאשמת טענה כי אינה יודעת על האירוע הנטען, שבו ב' היכה את אשתו וכי היא לא נכנסה לביתם של בני הזוג, שכן היא אישה מבוגרת הסובלת מנכות, מסתייעת בבני משפחתה ובפעמים שבהם יוצאת מחוץ לביתה, בני המשפחה מלווים אותה והיא נעזרת במקל. עוד טענה הנאשמת, כי המתלוננת ובעלה מתגוררים בבית המצוי בקומה שניה, המחייב עליה במדרגות והיא אינה יכולה להגיע למקום בשל מצבה.

3. מטעם המאשימה הוגשו הודעת הנאשמת במשטרה, מזכרים שערכו החוקרים בתיק, תמונות חבלות של המתלוננת ומסמכים רפואיים המלמדים על אותן חבלות, אשר אין מחלוקת שנגרמו מידי של ב' ולא מידי הנאשמת. עוד העידו מטעם המאשימה, ס', המתלוננת, שהודעותיה אף הוגשו לפי סעיף 10א לפקודת הראיות, אחותה, שהודעתה אף הוגשה בהסכמת ההגנה לעניין עצם אמירת הדברים

ותוך הסתייגות לגבי קבילותם להוכחת אמיתות תוכנם, והשוטר חמזה סקא.

מטעם ההגנה העידה הנאשמת בעצמה.

דין והכרעה

המתלוננת

4. אין חולק כי הראיה המרכזית שעליה מבקשת התביעה לבסס את אשמתה של הנאשמת היא דבריה של המתלוננת, ס', אשר נדרש צו הבאה כדי לכפות את התייצבותה בבית המשפט.

5. בעדותה במשפט אמרה ס', כי היא נשואה לב', אחיה של הנאשמת, ויש להם שלושה ילדים. לדבריה, ביום האירוע בעלה תקף אותה, הרביץ לה וגרם לה סבל נפשי גדול, והנאשמת, שהיא אחותו, נכחה גם כן במקום. המתלוננת התחמקה מהשאלה בדבר חלקה של הנאשמת באירוע, לעיתים טענה כי סברה שהנאשמת התכוונה לפגוע בה במהלך האירוע אך לא פגעה בה, לעיתים טענה כי שכחה מה אירע, ולא הצליחה להיזכר גם לאחר שרוען זיכרונה מהודעותיה במשטרה ולעיתים טענה כי באותו אירוע בעלה הוא היחיד שהכה אותה והנאשמת לא הכתה אותה כלל, וגם לא מי מאחיו האחרים שנכחו במקום, אשר רק קיללו אותה.

כשהתבקשה המתלוננת בעדותה להתייחס להודעותיה במשטרה, אשר כפי שיפורט בהמשך, לא תאמו את דבריה בעדות, היא מסרה גרסאות משתנות. תחילה טענה כי בשל הלחץ הנפשי שבו הייתה נתונה בשל האלימות מצד בעלה לא הייתה מודעת למה שאמרה במשטרה (עמ' 16 שורה 14), בהמשך טענה כי בהודעתה במשטרה אמרה שחשבה שהמתלוננת מתכוונת להרביץ לה, אך לא אמרה שחנקה אותה (עמ' 18 שורות 11-12) וכי הנאשמת לא חנקה אותה אלא דיברה עמה ממרחק, והיא סברה בטעות שהנאשמת מתקרבת אליה כדי לחנוק אותה וכן הכחישה שאמרה שהנאשמת הרביצה לה ונתנה לה "כאפות" על הפנים (עמ' 18 שורה 24) ולאחר מכן אמרה כי אינה זוכרת שאמרה זאת (עמ' 18 שורות 27-28).

עוד אמרה המתלוננת כי כיום היא מתגוררת עם בעלה בשלום ואין ביניהם בעיות ואמרה שהיא רוצה לבטל את תלונתה, שכן נערכה סולחה. המתלוננת לא הצליחה להסביר מדוע נדרשה עריכת סולחה בינה לבין הנאשמת. לדבריה, קודם לאירוע היחסים בינה לבין הנאשמת היו טובים, הן היו מבקרות האחת אצל השנייה, משוחחות והנאשמת הייתה שומרת לה על הילדים.

6. משעה שעדותה של המתלוננת במשפט סתרה בפרט מהותי חלק מהודעותיה במשטרה, ביקשה המאשימה להגיש את ההודעות לפי סעיף 10א לפקודת הראיות, והן התקבלו לתיק בית המשפט על תנאי שיקוימו התנאים שבדין לצורך קבלתן.

7. בהודעתה מיום 20.8.19 בשעה 16:47 (ת/9) שהיא הראייה המרכזית שעליה מבקשת המאשימה להסתמך פותחת המתלוננת בתיאור הבא:

"בעלי הרביץ לי, ואחיו של בעלי, ושתי אחיות שלו תקפו אותי, וכל הגוף שלי סימנים" (ת/9 שורה 1-2).

בהמשך, לאחר שהמתלוננת תיארה את המכות שהכה אותה בעלה, נכתב:

...הגיעה אחותו ל', מבוגרת, במקום לפתור את הבעיה התחילה לקלל אותי, אמרה לי שלא אכפת לי מהילדים, שאני משוגעת, שלא רוצים אותי ורוצים לגרש אותי. אני קיללתי אותה והיא אותי, והוא מרביץ לי. ואז גם היא התחילה לתקוף אותי והרביצה לי כאפות לפני וניסתה לחנוק אותי." (ת/9 שורות 16-18).

בהמשך נכתב כי הוריה סירבו לבוא לקחת אותה, כי משפחתו של בעלה, ובהם גם הנאשמת קיללו אותה, לקחו את ילדיה וגירשו אותה מביתה וכן מתוארים מקרי אלימות נוספים מצד בעלה כלפיה וכלפי ילדיהם.

בהודעה נוספת מאותו תאריך בשעה 19:52 (ת/10) הצביעה המתלוננת על ביתה בתצלום אוויר ותיארה מקרי אלימות נוספים מצד בעלה. שמה של הנאשמת לא נזכר בהודעה זו.

בהודעה מיום 27.8.19 בשעה 12:09 (ת/11) הוצג למתלוננת מסמך רפואי מבית חולים והיא תיארה כי ניגשה לבית חולים בשל הכאבים שסבלה כתוצאה מהמכות שהכה אותה בעלה. גם בהודעה זו לא מוזכרת הנאשמת.

בהודעה מיום 28.8.19 בשעה 18:01 (ת/12) תיארה המתלוננת את החבלות שנגרמו לה ואת הבדיקות שעברה בבית החולים לאחר האירוע, וציינה כי סימני החבלה נגרמו בעקבות מעשי האלימות של בעלה. באותה הודעה שבה המתלוננת ותיארה את מעשי האלימות וכך נכתב בה:

"ביום שישי, הוא רצה לאכול, אמרתי לו שעוד מעט אשים לו אוכל, והתחיל לצעוק ולריב איתי, ואז זרק עליי צלחת זכוכית, שהצלחתי לברוח ממנה, אחרי זה אחותו ל' הגיעה והתחילה לדבר איתי שאני צריכה לעבוד יותר טוב ושאני מטומטמת. ואז ב' נתן לי בוקס ביד שמאל ותפס אותי כוח ביד ומשך אותי בכוח ומזה נגרם הסימן, ואז ביד ימין עשה לי את אותו דבר, ואחרי זה תקף אותי באגרופים באזור החזה וזה גם גרם לסימן והסימנים בבטן היו גם ממנו כי הוא תפס אותי מאזור הבטן והמותניים ודחף אותי עם הידיים שלו." (ת/12 שורות 24-29).

לאחר דברים אלה נשאלה המתלוננת האם יש לה משהו להוסיף והשיבה בשלילה.

בהודעה מיום 21.11.19 בשעה 11:06 (ת/13) נכתב מפי המתלוננת כי היא מבקשת לבטל את התלונה שהגישה כנגד בעלה. היא נשאלה על אודות הסיבות לביטול התלונה והוסיפה כי כל מה שאמרה בהודעותיה היה אמת. גם בהודעה זו לא נזכר שמה של הנאשמת.

8. בהחלטתי מיום 1.6.21 על קבלת ההודעות לפי סעיף 10א (עמ' 19 שורות 11-23), הן התקבלו על תנאי שמתן האמרות יוכח ונקבע כי אם יתקבלו- משקלן ייקבע בהכרעת הדין. דא עקא שהמאשימה לא עמדה בנטל להוכיח את מתן האמרות. אמנם, המתלוננת אישרה כי החתימות המופיעות על כל הודעותיה הן חתימותיה (עמ' 19 שורה 26 - עמ' 20 שורה 4) ואולם ההודעות כולן נגבו בעברית, בעוד שהמתלוננת דוברת ערבית. היא אמנם השיבה בחקירה נגדית כי יודעת לכתוב בעברית (עמ' 25 שורות 9-10) ואולם עדותה בבית המשפט נשמעה באמצעות מתורגמנית, והתרשמתי כי תיאורה לפיו היא מבינה **"קצת"** עברית (עמ' 25 שורות 7-8) תואם יותר את המציאות. מכל מקום המתלוננת אמרה כי אינה זוכרת האם קראה את הודעותיה במשטרה טרם חתימתה עליהן (עמ' 25 שורות 11-12) וממילא לא אישרה בדבריה כי הכתוב בהודעות אמנם נכתב מפיה. ההפך- כשהתבקשה המתלוננת להתייחס לדברים שנכתבו בהודעות ביחס לנאשמת, היא מסרה גרסאות משתנות, כאמור בסעיף 5 לעיל, שבאף אחת מהן לא אישרה מפורשות כי הדברים שנכתבו אמנם נאמרו, ובחלק מגרסאותיה אף הכחישה כי אלו הדברים שאמרה. גובי האמרות לא הובאו לעדות וממילא לא תיארו את נסיבות גביית ההודעות, ועל כן לא הובאה כל ראיה מטעם המאשימה כי מתן האמרות הוכח ולא התקיים התנאי המאפשר את קבילותן של ההודעות לפי סעיף 10א לפקודת הראיות.

9. יתרה מכך, אף אם מתן האמרות היה מוכח, הרי שמתוך חמש הודעותיה של המתלוננת במשטרה המתייחסות לאירוע האלימות נושא כתב האישום, שמה של הנאשמת ומעשיה מוזכרים רק בשתיים מהאמרות ועולות מהן גרסאות משתנות ביחס לחלקה של הנאשמת, שאינו מאפשר לקבוע עובדות על פיהן כפי שיפורט להלן;

כזכור, בכתב האישום הנאשמת מואשמת כי חנקה את המתלוננת. תיאור זה אינו מופיע באמרותיה של המתלוננת. בת/9 תיארה המתלוננת כי הנאשמת **"ניסתה לחנוק"** אותה (שם בשורה 18). החוקר לא בירר עמה למה הכוונה בביטוי "ניסתה" ומה בדיוק עשתה הנאשמת בהקשר זה, האם רק התקרבה אליה- כפי שטענה המתלוננת בעדותה במשפט, או שמא הניחה את ידיה על צווארה של ס', ועל כן לא ניתן לקבוע כל ממצא בעניין זה.

זאת ועוד, בהודעה מיום 28.8.19 (ת/12), כאשר המתלוננת תיארה את חלקה של הנאשמת באירוע היא לא ייחסה לה כל מעשה אלימות, אלא טענה רק שהנאשמת קיללה אותה. דהיינו כשבוע ימים לאחר האירוע, כשהמתלוננת תיארה את הדברים, היא לא טענה לאלימות כלשהי מצד הנאשמת מלבד אלימות מילולית, וחוקרי המשטרה לא מצאו להבהיר עמה פער זה.

ברור כי בעת שמיעת הראיות, ולנוכח גרסתה של ס' בבית משפט לא ניתן היה לברר את מקור הפער.

10. סיכומם של דברים, עדותה של המתלוננת בבית המשפט הייתה מלאה סתירות והעלתה תהיות רבות. ספק רב האם המתלוננת דייקה בדבריה בבית המשפט, ואולם הודעותיה במשטרה אינן מאפשרות להעדיפן על פני עדותה במשפט לקבוע על פיהן ממצאים עובדתיים. כשהגיעה המתלוננת להתלונן במשטרה, כוונתה היתה להלין על בעלה. תיאור מעשיה של הנאשמת היה אגב אותם דברים ולא המטרה העיקרית של התלונה, ועל כן ייתכן כי ביחס לחלקה של הנאשמת היא לא דייקה גם בהודעותיה במשטרה. לפיכך, לא ניתן למלא את החלל העובדתי שהותירה העדות במשפט מתוך ההודעות שמסרה המתלוננת במשטרה.

התייחסות לשאלת קיומו של דבר לחיזוק

11. הדברים שלהלן נכתבים בבחינת "למעלה מן הצורך", שכן כאמור, אמרותיה של המתלוננת במשטרה לא התקבלו כראייה. ואולם אף אם ניתן היה לקבל את ההודעות ולתת לאמירה המפלילה הבודדה המופיעה בת/9 משקל מלא, אין בחומר הראיות דבר לחיזוקה.

12. תמונות החבלות (ת/8) וכן האמור במסמך הרפואי (ת/5), מלמדים על קיומן של חבלות בדמות שטפי דם על שתי זרועותיה של המתלוננת ועל בטנה. אלה אינם יכולים להוות חיזוק מספיק לאמרות החוץ של המתלוננת, הגם שהן מאמתות אותה, שכן אין חולק כי ביום האירוע המתלוננת ספגה מכות קשות מבעלה וכי סימני החבלה נגרמו לה כתוצאה ממעשיו של הבעל. סימני החבלה אינם מאמתים את האמור באמרות החוץ של המתלוננת ביחס למעשיה של הנאשמת.

13. סוהא, אחותה של המתלוננת, אמרה בעדותה בבית המשפט כי היא מכירה את הנאשמת כגיסתה של אחותה, וכי אין בינה לבין הנאשמת כל סכסוך. סוהא נשאלה על סאבחה, אחייניתה של הנאשמת ועל הקשר ביניהן אגב האירוע ואמרה כי ביום האירוע סאבחה התקשרה אליה ואמרה לה שתקפו את המתלוננת ושיבואו לקחת אותה. לדבריה, באותה שיחה סאבחה לא אמרה לה מי הכה את המתלוננת.

14. המאשימה ביקשה להגיש את הודעותיה של סוהא במשטרה בשל סתירה בפרט מהותי בין האמור בהודעות לבין עדותה. הסניגורית הסכימה להגשת ההודעות במשטרה כראיה לעצם אמירת הדברים, אך התנגדה לקבילות תוכנם. ואמנם, משעה שאין חולק כי סוהא עצמה לא הייתה עדה לאירוע, הדברים שאמרה סוהא בשתי הודעותיה במשטרה (ת/14) ביחס לחלקה של הנאשמת באירוע הם עדות מפי השמועה שאינה קבילה ונעדרת כח ראיתי.

יש לציין כי בהודעותיה במשטרה התייחסה סוהא לשני אירועים שונים שבהם, לכאורה, תקפה הנאשמת את המתלוננת: האחד מיום 16.8.21, המועד שאליו מתייחס כתב האישום, והמופיע בהודעה מיום 27.8.19, שם לא נכתב מאין ידעה סוהא על מעשיה של הנאשמת. השני מיום 18.8.21, יומיים לאחר המועד שאליו מתייחס כתב האישום, והמופיע בהודעה מיום 28.8.19, ואשר לטענת סוהא הדברים נודעו לה מסאבחה, אחייניתה של הנאשמת. בשני המקרים אין חולק כי סוהא עצמה לא הייתה עדה לאירועים. לא ניתן כל

הסבר מדוע לא סיפרה על האירוע הנוסף אלא רק בפעם השנייה שנגבתה ממנה הודעה, ותיאורה זה עומד בניגוד לגרסת התביעה שלפיה מדובר באירוע אלימות יחיד ואף אינו עולה בקנה אחד עם הודעותיה במשטרה של ס'. לפיכך, אמרותיה של סוהא אינן קבילות וממילא אינן יכולות להוות חיזוק לאמרות החוץ של המתלוננת, לו אלה היו מתקבלות.

15. בהקשר זה יש להוסיף כי המזכר המתעד שיחה של חוקר המשטרה עם סאבחה, שבה היא תיארה באוזניו את שיחתה עם סוהא (ת/6) גם הוא עדות שמיעה של מי שלא הייתה עדה לאירועים, לא הייתה עדה במשפט, והחוקר אף לא ידע לומר כיצד המשטרה הגיעה אליה ומה הקשר שלה לאירוע (עמ' 9 שורות 19-25), אך אישר כי סאבחה אמרה לו בשיחה עמה שהיא לא הייתה עדה לאירוע האלימות. מכל הטעמים הללו, האמור במסמך ת/6 אינו קביל כראיה וגם צילום מכשיר הטלפון של סוהא, ממנו עולה כי אכן ניהלה שיחה עם אשת קשר המכונה "sabha2" (ת/7) הוא חסר כל ערך ראייתי, וממילא אין בו כדי לחזק את אמרתה של סוהא או את אמרות החוץ של המתלוננת.

16. גם עדותה של הנאשמת במשפט וגרסתה בהודעתה במשטרה אינן יכולות להוות דבר לחיזוק. בעדותה במשפט תיארה הנאשמת את עצמה כאישה חולה הממעטת לצאת מביתה, הנמצא בשכנות לבית המתלוננת ובעלה, וטענה כי ביום האירוע, שהיא לא זכרה את מועדו המדויק, שהתה בביתה ולא שמעה על מעשי האלימות של אחיה, וממילא לא תקפה את המתלוננת, אך בערב אחיה הגיע אליה עם ילדיו וביקש שתשמור עליהם לאחר שהמתלוננת הלכה לבית הוריה בעקבות הריב עמו. הנאשמת הוסיפה כי לאחר שהמתלוננת חזרה מבית הוריה נערכה ביניהן סולחה, שכן היא כעסה על המתלוננת בשל כך שהפלילה אותה לשווא.

בהודעתה במשטרה מיום 22.8.19 (ת/1) אמרה הנאשמת דברים דומים.

מתוך עדותה של הנאשמת במשפט והודעתה במשטרה לא עלו סתירות או תהיות שיכולות להוות חיזוק ראייתי.

17. הראיה היחידה שעומדת לחובת הנאשמת במלוא עוזה היא הימנעותה מלזמן לעדות את אחיה ב', בעלה של המתלוננת, אשר אין חולק כי נכח באירוע נושא כתב האישום. לא זו בלבד שהנאשמת לא הזמינה את ב' לעדות, אלא שהיא סירבה לבקשת התביעה לתקן את כתב האישום ולהוסיפו כעד תביעה. הימנעות של צד מלהביא ראיה שהיא רלבנטית, ויותר מכך - התנגדות להבאתה של ראיה כזו, מחזקת את הראיות נגד הנאשמת, אך אין בה כשלעצמה, כדי למלא את החלל העובדתי שנותר פעור גם לאחר בחינת עדותה ואמרות החוץ של המתלוננת.

סוף דבר

18. לנוכח האמור לעיל, משקיים ספק בדבר מעשיה של הנאשמת במועד המתואר בכתב האישום, ולא ניתן לקבוע עובדות לגביהן, אני מזכה את הנאשמת מהעבירה המיוחסת לה בכתב האישום.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 ימים מהיום.

ניתנה היום, ב' אב תשפ"א, 11 יולי 2021, במעמד הצדדים